

мочної цівки, що називає ся лодковою (фосса навікуляріс), бо там задля розширення мочної цівки гонокок найперше усадовлює ся і розмножує ся, приводячи слизну болону той же лодкової часті в стан запалення, то зн. що слизна болона червоніє, трошка запухає і болить, а підчас виділиву мочи пече, особливо з хвилиною коли останні каплі мочи виїшли з мочної цівки викликає у хорого почутє, що йому треба пускати моч, немов би мочовий міхур був повний. В дійсности однак в міхурі дуже мало мочи. Потреба частого випущування мочи тим більша і частійша, чим острійше запаленє слизної болони в мочовій цівці і доходить пераз до того, що хорий мусить пускати моч що 10 — 15 минут. А при тім усе при останніх каплях мочи змагає ся печенє в лодковій часті так значно, що хорі аж сичать із болю, тай затискають зуби. Моч, що в здоровім стані ясна, слабо жовтавої краски, стає каламутна, а коли ще й трохи ясна, то плавають у ній нитки або клаптики слизи витвореної захорілою слизною болonoю в мочовій цівці.

З лодкової часті розширює ся гонокок дальше на слизну болону цілої цівки, хорий відчуває печенє в цілій мочовій цівці, хоч у меншій мірі. Однак печенє безупинне, і тому воно впливає звичайно дуже пригноблюючи на загальний настрій хорого, якому нічо не миле. Задля безупинного подразненя слизної болони в мочовій цівці приходить ча-